

NOVELL

A

Övergiven

igen

Roy

Panen

Hej!

Jag heter Roy Panen och det är jag som har skrivit denna bok.

Den är gratis för läsning/lyssning, nedladdning, delning/spridning. Men den får inte säljas. Och den får inte användas som egen text i andra texter eller böcker.

Jag äger upphovsrätten, och bokfilen är säkerhetsskyddad.

Hoppas du kommer tycka om den.

Mer information finns i slutet av boken.

AMIR-serien

Den handlar om bästa kompisarna Amir och Sten, 8-9 år.

De är mycket mobbade, och de kommer ifrån varandra. Men deras kärlek till varandra är så stark att de senare, med fina vuxnas hjälp, finner tillbaka till varandra.

Båda kämpar framåt på sin nya väg i all hopplöshet. Och det blir en lång och tuff resa innan de ses igen.

Noveller

Från, AMIR Fosterfamilj.

- 1 Livet kollapsar 1-28 118 s.
- 2 Fosterfamilj 29-42 73 s.
- 3 Orostider 43-61 91 s.
- 4 Ledsamheter 62-87 114 s.
- 5 Begravning 88-115 121 s.
- 6 Övergiven 116-134 88 s.
- 7 Övergiven igen 135-156 108 s.
- 8 Överraskning 157-181 120 s.
- 9 Rymningsplaner 182-194 72 s.

Information

Noveller

AMIR Mobbare har gjorts om till fem noveller.

Hela boken finns med bland novellerna. Texterna har inte gjorts om och är i sitt original.

Novellerna ligger i en nummerordning som följer originalbokens linje av innehåll.

De fem novellerna är ett pedagogiskt alternativ till originalboken. De kan hjälpa läsaren att få en god inblick över vad originalboken handlar om. Och man kan enkelt välja att läsa fristående delar av boken.

A = AMIR.

AMIR

Foster-

familij

Roy

Panen

Roy Panen

Bokförlag

Roy Panen -

NOVELLER

A FOSTER-

FAMILJ

Överraskning

Information

NOVELLER A FOSTERFAMILJ

Överraskning (8)

Hämtad från:

AMIR Fosterfamilj (första boken +)

© Roy Panen 2023

Roy Panen Bokförlag, Sollebrunn

www.panen.se

roy@panen.se

Omslagsfoto: Skrynklig plast, Roy
Panen

Omslag: Roy Panen

ISBN 978-91-89909-31-1

Denna bok skyddas av upphovsrättslagen.

2016-08-15

Numrering av böcker

Det blir knas med numreringen av böckerna, så denna bok Fosterfamilj får också bli bok ett och med ett plustecken efter. Och ”problemet” är löst.

Jag hade gjort en plan med berättelsen om Amir. Och det kändes bra att först skriva bok 3 Låtsasstorebror, därefter 4 Pirater och sist bok 8 Bråkstakar.

Dessa tre böcker tillsammans blev en kortare serieversion av de slutliga åtta.

Men när jag skrev bok ett kände jag att det också behöver bli en bok nio (tio). Och, som sagt, bok ett behövde klyvas till två böcker.

Regnbågs- färger

(Nedan krångliga beskrivning, med överkurs, kanske är mest för oss nördar.)

En liten kul sak kring numreringen av böckerna styrs på ett sätt av de sex (gay)regnbågsfärgerna lila, blå, grön, gul, orange och röd.

Och dessa färger med numrering startar i huvudtiteln AMIR.

Fast nu blir det hela lite knas i och med att bok ett blev två böcker. Fast detta löste jag med att i bok ett Mobbare, startar bokstaven A i AMIR med röd färg, (som ju också är kärlekens färg).

”Problem” är till för att lösas, så att säga.

Så räkningen i regnbågsfärgerna får, lite haltande, starta med röd färg i AMIR-serien. Fast den skulle ha startat med lila. Så egentligen startar färgstarten med bok 1+ Fosterfamilj.

Och så var detta lilla ”problem” löst”.

Färgräkningschema

(Röd 1), lila 1+, blå 2, grön 3, gul 4,
orange 5, röd 6, lila lila 7, blå blå 8,
grön grön 9,

(och om det blir fler böcker:)

gul gul 10, orange orange 11, röd röd
12,

(och en tredje omgång av sex räknings-
färger skulle bli:)

lila lila lila 13 blå blå blå 14 (och så
vidare).

Alltså: 1-6 en färg A MIR, 7-12 två likadana färger AM IR, 13-18 tre likadana färger AMI R, (och så vidare)

(Nu är nördén klar.)

Fosterfamili

Baksidestext

Än en gång blir Sten nedstämd och ledsen, när kompisen Rickard ska lämna honom för att resa till sitt nya permanenta familjehem.

Fast Rickard är glad för att få åka till ett nytt familjehem. Och det förra blev ju så misslyckat.

Men denna familj, som han ska resa till nu, ska garanterat vara en musikerfamilj. Där kommer han få lära sig spela olika instrument, som han önskar.

Sten försöker vänja sig vid och orka med att Rickard inte längre är hos honom. Och han tröstar sig med ponnyhästarna.

Fast Rickard blir rejält besviken på sitt nya familjehem och rymmer.

Och Sten blir mycket överraskad och glad, när Rickard kommer tillbaka. Han får skjuts av en polisbil som kör med sirenerna på fram till gården.

Det blir en stor välkomstfest för Rickard.

Han och Sten är superglada över att få vara tillsammans igen.

STOR

TOMHET

157 Saknar

Rickard

Sten, akut familjehem

Än en gång blir Sten mycket nedstämd

och ledsen när nyheten kommer om att Rickard ska lämna honom igen.

Och nu kommer det väl dröja länge tills de kommer kunna ses igen. Eller så kommer de aldrig mer att ses, att det här blir sista gången som de är tillsammans.

Men han gör sitt bästa att inte visa sin nedstämdhet för Rickard, som ju nu blir jätteglad av att få en ny chans att komma till musikintresserade fosterföräldrar.

Och denna nyhet med besked kommer bara en vecka efter att Rickard kommit tillbaka från familjehemmet i Hallsberg.

De nya fosterföräldrarna är mycket musikintresserade, och hela familjen spelar och behärskar många olika instrument.

Detta tycker Rickard låter mycket bra. Han blir ivrig och mycket glad för att det händer så snabbt.

Han har ju knappt hunnit att landa sedan senaste värdelösa försök med ny familj.

Och, som sagt, de är en musikerfamilj, som har musik som sitt största intresse.

Rickard säger att det nog inte kan bli så mycket bättre.

Fosterfamiljen bor i ett hus i Karlstad, som ligger vid vattnet ovanför Vänern, Sveriges största sjö.

Och i Karlstad pratar de roligt. Det är värmländska. I Örebro pratar man närkeiska, och i Skövde västgötska. Fast närkeiska och västgötska kanske också låter lite roliga. För vissa, som kanske har en kul humor.

Men stockholmska låter väl inte så speciellt kul. Och Sten vill nog inte ens heller försöka ta reda på det – om det låter kul.

För han tänker nog inte resa till huvudstaden.

Känslosamt

Rickard blir, som sagt, mycket glad och uppåt, men också ledsen över att behöva lämna Sten igen. En andra gång, och så nära efter den förra.

Men så är det, och det är liksom bara att försöka gilla läget.

Och När Rickard reser iväg lägger de också in en extra vecka för Sten här i

Örebro.

Kerstin och Ove är nästan helt säkra på att Sten kommer att bli nedstämd och ledsen igen efter att Rickard har åkt.

Också Rickard tycker detta blir bra för Sten.

Så när Rickard har rest iväg har Sten nästan två veckor framför sig här i Örebro.

Så huvudstaden får allt vänta ett tag till, innan han är redo för den. Om han nu blir redo för den. Möjligen bara lite redo för den. Kanske.

Sten vill inte, men han förstår att han måste resa någon gång. Fast absolut

inte än på ett tag. På nästan hela två veckor.

Men om han inte reser, då kan han kanske få problem med polisen.

Fast, vad har han att förlora – mer än som redan är förlorat: mormor, mamma, Amir – och nu också Rickard, Ove, Kerstin, flickorna och ponnyhästarna, och alla andra djur här på gården i familjehemmet i Örebro?

Nej, han kan enkelt konstatera, att det finns väl inget mer som han kan förlora.

159 Tänker rymma

Fast redan nu, eller faktiskt redan tidigare, så har han tänkt rymma, och nu igen, innan fosterföräldrarna kommer för att hämta honom.

Fast hans tidigare försök till rymningar blev avbrutna.

Först när Amir och hans pappa kom till honom vid borgen. Och andra

gången på begravningen. Och då var det Amir och hans pappa som stoppade rymningen igen. Och sedan kom Ove, och allt blev bra igen. Nästan.

Ja, han kan rymma så många gånger som det behövs – för att få stanna kvar här på detta akuta fosterhem, med Ove och Kerstin, ponnyhästarna och alla de andra djuren på gården. Och flickorna.

Här kanske han kan överleva, även om inte Rickard är här.

Och han vet att han kommer att sakna honom enormt mycket. Fast att det bara har gått några dagar sedan han blev hämtad.

Och nu när han har funderat färdigt tänker han att enklare, eller mer klarare än så här blir det inte. Hellre så rymmer han, än att åka med fosterföräldrar till huvudstaden.

Och Rickard ... Ja, de ska väl inte ses något mer, som det känns nu.

Just nu känns allt – livet – riktigt skit.

POSITIV
FÖRÄND-
RING

160 Drar sig
undan

På något vis tar han sig igenom denna tredje dag med, utan Rickard.

Och han gör det som han brukar: sköter om ponnyhästarna, cyklar, spelar lite fotboll, äter middag, cyklar igen och spelar innebandy.

Och nu under sen eftermiddag, när han har tagit in Pompe och Dandy från hagen, borstat dem och låtit dem få äta sin havre och pellets, sätter han sig ner hos dem var och en, i den rena halmen. Och tanken, som ett par gånger tidigare, är att läsa ett kapitel ur piratboken för dem vardera.

Och nu har han startat inne hos

Pompe.

En gång, under denna högläsning för Pompe, blir han avbruten av ett intensivt gnäggande. Ja, han nästan gnäggar rakt i örat på honom, där han sitter i den mjuka halmen.

Och det första som Sten tänker då är att ponnyhästar är mycket klokare än vad man tror. De begriper till och med när det handlar om usla pirater som seglar runt och plundrar och stjälar från folk.

Men i nästa sekund kommer flickorna in i stallet, och de letar efter Sten.

– Jaså, är det här du är, säger Emilia,

tretton år.

– Vi tänkte fråga dej om du vill spela lite fotboll? säger Linda, femton år.

– Fast vi är ju inte så många, säger Sanna, snart fjorton år.

– Eller vill du hellre vara själv? frågar Emilia.

– Nej, jag vill gärna spela fotboll, säger Sten.

– Du, vi hörde när du läste högt, säger Sanna.

– Ja, och du läser jättebra, säger Linda.

– Tack! säger Sten och sträcker stolt på sig.

Annorlunda fotboll

De går och hämtar bollen. Och de knyter ett blått balsnöre av plast löst om deras midjor. Snörenas storlek i omkrets blir nu ungefär lika för alla.

Dessa snören har tidigare suttit runt halm- och höbalar.

Snörena drar de sedan ner till anklarna, ovanför skorna.

Nu ska de spela fotboll med steg som hindras av hur stort omfånget är på snöret. Och snöret måste finnas kvar och hänga med under spelets gång. Annars gills det inte.

Bäst är kanske att gå med benen isär så att snöret hålls spänt. Detta för att lättare få med sig det under färd.

Det blir mer eller mindre småsteg med fötterna och då de jagar bollen, dribblar eller skjuter den mot mål.

De sätter ut två koner som mål och kör utan målvakt och lag. De spelar

solo, fyra mot fyra.

Det går inte snabbt att dribbla runt bollen, men de har kul. Och det blir många underbara skratt.

Då och då hör de också ett gnäggande inifrån stallet.

Snart kommer Ove och Kerstin och vill också gärna vara med och sparka boll.

Och de går och hämtar ett var sitt snöre.

Nu är de sex solospelare som jagar runt efter bollen. Och hela tiden, eller oftast, så är det Sten som har turen att få dribbla bollen och skjuta den i mål.

PLANERAR FÖR FEST

162 Grillfest

Sten, fosterföräldrar och flickor, gård

Efter en timmes spelande är alla trötta och behöver ta igen sig.

– Ja det blev ju ingen lärare eller kurator i dag, säger Ove, då dom är på

kurs. Så Kerstin och jag fick en idé, efter vi hade tittat till alla djuren.

– Ja, säger Kerstin, och idén blev ju det här med att vi just har spelat fotboll med er, barn.

– Och det har varit mycket roligt, säger Ove.

– Men nu är vi väl alla hungriga, säger Kerstin. Vad sägs om att grilla korv till kvällsmat.

– Ja, och vi grillar förstås ute, nu när vi har så fint väder, säger Ove.

– Ja! Det vill jag, säger barnen glatt. Vad kul. Och får vi hjälpa till?

Fosterföräldrarna ber barnen att

hjälpa till med allt, både att plocka ut grejerna till altanen, och senare att plocka in. Och var och en kan själva få grilla det som den vill äta.

De skär också upp sallad, tomater och gurka och lägger på ett stort fat.

Snart har de en värsta grillfest ute på altanen.

Men Ove och Kerstin säger att de kan höja ribban och ställa till med riktig grillfest.

Ja, det vill flickorna gärna. Fast inte Sten. Han har ingen lust med en fest, när inte Rickard är här.

Nej, han vill nog inte heller grilla

korv. Bara ordet fest får honom att bli nedstämd.

Så nu blir det att gå från en rolig fotboll till en tråkig fest, utan sin numera, eller sin tidigare, bästa kompis. För nu så har han ju ingen bästa kompis längre.

Och även Rickard har nu svikit honom. Fast han måste förlåta honom. Det var ju meningen så, att han skulle dra vidare till nya fosterföräldrar. Detta visste han ju redan förra gången då han reste iväg, till Hallsberg.

163 Dukar till

fest

Kerstin letar fram ballonger och serpentinur ur köksskåpen. Och de hittar ljus som de kan tända på bordet.

Och på bordet lägger de en vit duk, tallrikar och somriga, flerfärgade servetter.

Flickorna hjälper till med att hänga upp serpentinur och ballonger på räcket

runt altanen, och på bordet.

Nu finns där en underbar festkänsla.

Och de fortsätter hjälpa till med maten. De plockar ut allt till altanen. Fast detta bord blir snart fullt. De ser snart inte tallrikarna för allt som finns där.

Och nu kommer Kerstin med två blommor som hon klämmer ner på bordet.

Ove säger att det finns två hopfällbara, mindre bord i förrådet, som de kan hämta.

De gör så.

Fast det räcker med ett av dem.

Och snart har de lagt en vit duk även på detta mindre bord. De flyttar över en del av maten hit. Drickor, kaffetermos, korvpaket, påsar med korvbröd, två påsar med chips, en påse med ostbågar, en skål med lösgodis, och en med choklad.

De klämmer också in en fruktskål på detta bord. I denna skål finns gröna och röda vindruvor och plommon.

Och Ove kommer med ett fat med bullar och kex.

– Men hallå! säger en av flickorna ock skrattar förtjust. Ska vi orka äta allt det här?

– Ja, säger Ove. Och blir inte detta en fin fest? Det som blir över kan vi väl plocka in igen senare, när vi är klara.

– Annars kan vi väl ge det till fåglarna, småkrattar Kerstin.

Det mindre bordet blir fullt. Men nu känns det bra, och det ser inte lika stökigt ut på det stora bordet.

– Varför ska vi ha allt detta? säger Sten och låter nästan gråtfärdig. Och varför gjorde vi inte detta när Rickard var här?

Nu kommer tårarna. De går inte att stoppa.

Kerstin kramar om honom.

– Ja, det var fel av oss, säger hon.
Men kan du förlåta oss för vårt miss-
tag?

Sten nickar. Vad ska han säga?

– Vi kan väl ha denna fest för oss
som är här i dag? föreslår Ove.

Sten nickar igen.

Men han vill inte vara med på någon
fest. Och han är inte längre hungrig.
Han vill gå till ponnyhästarna.

POSITIV

VÄND-

PUNKT

164 Nedstämd

och ledsen

Sten, Ove, Kerstin och Linda, kök och

På något vis blir det här med allt feststök, all glädje, förmycket för Sten. Han som har saknat, och fortfarande saknar så många. Och inte minst Rickard.

Han tänker att man kan väl inte vara glad när inte Rickard är här.

Just nu känner han inte för att fortsätta med att ha en rolig grillfest, när inte Rickard får eller kan vara med.

Han blir nedstämd och ledsen. Och nu bestämmer han sig för att inte vara med på denna fest.

Nu är alla fullt upptagna med att göra iordning maten och att duka fram på trädgårdsbordet ute på altanen.

Ove och Kerstin ser på Sten att det är något som tynger honom. Men de aktar sig för att tränga sig på honom med kanske jobbiga frågor.

Sten går på toaletten, men ingen reagerar konstigt eller frågande på det.

Därefter säger han till Linda att han har glömt göra en sak hos Pompe och Dandy, som han behöver göra nu.

Linda frågar vad det är för något och om han vill att hon följer med?

Sten tänker i hundranittio.

Men så får han en idé.

– Jag tror att jag glömde kvar min läsbok inne hos Pompe. Tänk om han äter upp den.

– Ja, eller kissar på den.

– Eller bajsar, säger de i kör och skrattar till.

Sten tycker om Linda. Men också de andra flickorna.

Han ber henne att inte säga något om att han har gått till stallet. Och han kommer ju snart tillbaka till dem, och deras fest.

Men just nu så känner han att han vill vara ensam, eller själv, men i sällskap

av Dandy och Pompe.

165 Polisen kommer

Bara två minuter senare står han inne i boxen hos Pompe och gråter. Han kramar om honom, och gråter.

Gråter och gråter.

Han tänker att snart kommer någon

för att hämta honom. Som vill hämta honom till grillfesten.

Fast han känner inte för det. Någon fest. Nej, han vill inte.

Men det kommer ingen. Ingen som han förväntar sig ska komma.

Och snart hör han ett märkligt ljud en bit bort. Det låter som sirener: ambulans eller polis.

Ljuden från sirenerna kommer närmre. Och nu blir han nyfiken. Han går ut från boxen, stänger till dörren och fortsätter bort till fönstret.

Sirenerna är på hela tiden. Och nu ser han också blåljus blixtrar från biltaket.

– Det är en polisbil, säger han lågt för sig själv.

Men en liten bit ifrån gården upphör ljudet från sirenerna.

Tur det, tänker han, för hästarna börjar bli oroliga utifrån ljudet de hör.

Nyfiken kliver han ut genom staldörren och ut på gårdsplanen.

Polisbilen, som har texter med stora bokstäver POLIS på sidorna runt om bilen, kör in på gårdsplanen och parkerar strax framför honom.

Sten blir först helt skakis av synen, men tänker att han inte har gjort något dumt, som har fått polisen att komma

hit.

Han tror inte heller att någon annan här på gården har gjort något som de inte borde ha gjort.

Och lite lustigt är det kanske med att han känner en enorm respekt för polisbilen.

För numera vet han att polisen också finns för att eventuellt skydda honom.

166 Glädjens övertäckning

Sten, Rickard, fosterföräldrar, flickor
och polis, ute

Den kör in på gårdsplanen och parkerar.

Men vad har hänt? tänker han. Har
någon gjort något dumt, ett brott? Har
någon blivit slagen – mördad?

När polisbilen har parkerat stannar
allting plötsligt upp, blir helt stilla, som

om allt blivit pausat.

Men efter kanske bara femton sekunder öppnas högra bakdörren till polisbilen, och ut kliver en tillbakadragen pojke:

– Rickard! Ropar han. Vad gör du här, nu, och i en polisbil?

Han springer fram och kramar om honom.

Och från förarsidan kliver en kvinnlig polis ut. Hon ser mycket stilig ut i sin polisuniform. Och hon inger stor respekt hos honom.

Hon skulle ha åkt på ett annat polisuppdrag, men så fick de larm om en

pojke som var på rymmen.

Och det nya familjehemmet ... Nej det fungerar inte längre som ett bra hem för honom.

Och här är han nu.

Och hon säger:

– Jag har med mej en pojke här, som inte trivdes i sitt nya familjehem. Så jag fick i uppdrag av socialförvaltningen att leta upp denne lille vän, som var på rymmen.

Hon gör en liten stilpaus, och väntar in om pojkarna har något att säga.

Men så fortsätter hon snart.

– Fast nu så ska väl allt, eller det

mesta i alla fall, vara bara frid och fröjd. För nu så är eran pojke tillbaka hos er. Men bara tillfälligt och fram tills han vågar sig på ett nytt försök med ännu ett familjehem.

Och ni ska veta att denna kanske krångliga och svåra väg kräver sin man. Fast Rickard vet vad han vill och jag är säker på att han kommer att finna sin väg fram, i denna så kallade snårskog.

Och hon bjuder på ett brett leende.

Hon tycker och känner nog själv att hon har fått talets gåva.

Han säger till Sten:

– Hello, pal. As you see, now I am

back. (Hej, kompis. Som du ser, nu är jag tillbaka).

Sten förstår inte ett ord av vad han säger, men det gör inget, absolut ingenting, för nu är han ju inte ensam längre. Så som han har känt sig ensam.

– Jag fick åka med polisen hit. Och Sara är världens bästa polis.

Sten skakar också hand och hälsar på Sara. Och hon verkar mycket trevlig.

Rickard suckar och ger Sten en mycket allvarlig blick.

Och Sten känner det som att han kör ett mindre skådespel för honom. Han vågar nog inte se för glad ut för att han

nu är tillbaka.

167 Tänktt som

en

öVerraskning

Det blir en bra tajming med att Rickard och polisen kommer lagom till kvällsmaten. Och nu ska det bjudas på grillad

korv med bröd.

Kerstin och Ove kommer ut från huset och altanen.

I den ena handen håller hon i ett par påsar med korvbröd och i den andra ett par korvpaket.

Han höll på att tända grillen.

– Nej men! ropar han. Nu har vi visst fått fint främmat igen.

– Ja, säger hon, och polisen har du med dej. Fast jag kan lova att vi alla här har väl gjort vårt bästa för att sköta oss och att vara snälla.

De kommer fram och hälsar på Rickard och hans polischaufför.

Sedan säger de till Sten att detta har de vetat om sedan i förmiddags. Socialen ringde då hit till familjehemmet och ville förbereda dem på att få tillbaka Rickard.

Och de fick en detaljerad berättelse över vad som hade hänt. Och summerar man det hela ner till två meningar, så var den nya fosterhemsfamiljen inget bra för Rickard. Han blev så besviken, ledsen och till och med rädd när de hade så sjukt stränga regler i familjen.

168 Socialen

gjorde fel

– Ja så kan det gå om inte haspen är på, skrattar Ove.

– Hasp? Vilken hasp? frågar både Sten och Rickard.

– Ja, det är ett ordstäv, ordspråk, säger Sara. Om man inte kommer ihåg att låsa om sig, haspa för dörren – då kan allt hända.

– Ja, säger Kerstin. Det är nog mera socialen som behöver haspa, låsa ordentligt, och med det inte släppa in några fosterföräldrar som inte är bra på att ta hand om barn.

– Dom borde inte få vara fosterföräldrar, säger Rickard.

– Ja, nej, du har helt rätt Rickard, säger Sara. Och dom som du nu har lämnat, dom har garanterat bränt sina broar med att få ha chansen att ta hand om ett fosterbarn.

– Ja, absolut, säger Sten. Så tror jag med.

– Så den här fosterfamiljen, i Karl-

stad, är nu ganska rökt, säger Ove och ler smått. Han vill försöka få upp stämningen lite. De har ju precis dukat till fest.

– Ja, nej, dom får garanterat inga fler chanser – att ta hand om någon annans barn.

GRILLFEST
FÖR
RICKARD

169

Fotografering

Rickard, Sten, fosterföräldrar, flickor

– Nej, vad säger ni? säger Ove. Nu går vi väl och grillar lite korvar. Jag är hungrig.

– Jag med, svarar de flesta.

– Ja, jag med, säger Kerstin. Jag är jättehungrig.

– Och Sara, världens bästa polis, får inte åka än, säger Rickard. Eller hur?

Han bjuder Sara på ett stort leende.

– Tack, vad du är fin. Men jag letade ju inte upp någon brottsling, bara en liten förvirrad, missnöjd och nedstämd pojke.

– För Rickard är du en hjälte, säger Ove.

– Ja, och han gjorde säkert det som han gjorde i ren desperation, i tidens hetta, så att säga.

Rickard ser lite gladare ut nu.

– Vet ni, när dom idioterna låste in mej på mitt rum ...

Rickard gör en paus. Nu snurrar hela händelsen i huvudet, och en tår tränger fram från ögat.

– Ja efter att du hade slagit sönder deras dyrbara gitarr, småskrattar Sara.

Rickard bjuder på ett leende igen.

Och Kerstin säger:

– Vad är väl en trasig gitarr i jämförelse med ett trasigt barn.

– Ja, säger Ove, jag skulle kunna slå sönder hur många gitarrer som helst, bara jag fick slippa se trasiga barn.

Rickard tar initiativ att krama om Ove. Och nu kramar Kerstin om dem båda. Också sten bygger på kramen. Och flickorna.

Och nu så står de och har bildat en enda stor klump av kramar. En enda stor gruppkräm.

– Vill ni stå så där, säger Sara, så kan jag ta ett foto på er, som ni får av mej sedan.

Hon skyndar sig in i bilen och hämtar en kamera.

Och inom ett par minuter har hon tagit flera foton på denna enorma familjehemskram.

Därefter ber hon dem ställa sig i en grupp, som med ett skolfoto.

De gör så. De hänger på varandra med armarna, någon formar händerna till ett hjärta och Sten gör två fredstecken med två händer, knutna nävar med lång- och pekfinger som sticker upp som två kaninöron.

Och alla, inte bara ser glada ut, de är väldigt glada. Inte minst Sten.

Nu vill han gärna vara med på grillfest. Och han är hungrig.

170 Också
polisen bjuds
in till fest

Sara går snart av sitt pass och tackar ja till en korv med bröd.

Därefter ska hon lämna in polisbilen på polisstationen, byta om och åka hem till sin familj.

Hon har man och två barn, en pojke på sju år och en flicka på fem.

Men nu är hon, förutom lite hungrig, också både törstig och kaffesugen, efter hela detta lilla äventyr med att leta upp Rickard och köra honom hit till Örebro.

Och redan nu så tycker alla här mycket om denna fina poliskvinna.

Ove och Kerstin är också kaffesugna efter en annorlunda, hård men rolig fotbollsmatch.

En av flickorna går och sätter på

kaffebryggaren.

VIKTIGA

SAMTAL

171 Mer prat

och om

Rickard

Rickard, Sten, fosterföräldrar, flickor

Under tiden som de dricker kaffe, grillar och äter korv, och dricker dricka, samtalas det på olika håll.

Barnen pratar med varandra och med de vuxna, vuxna pratar med barnen och med varandra.

Det blir en öppenhet med en underbar stämning där alla får vara med. Och då och då hörs skratt.

Ingen, vare sig vuxna eller barn, känner sig utanför i samtalen och alla är glada.

Ibland pratar de vuxna ett så kallat

vuxenspråk, om hela händelsen i dag och om framtiden för barnen i ett nytt familjehem.

Och det stora samtalsämnet runt korvgrillningen nu, handlar om Rickard och hur han har uppfattat hur sina dagar varit där borta i sitt nya, totalt misslyckade familjehem.

Och han berättar i detalj och med stor entusiasm om vad som har hänt, som han tvingats vara med om. Om allt obehag med otrygghet. Ja, nej, han kände sig inte älskad av dem.

172 Polisens reflektioner

Sara ser nu tydligt och kan bevittna hur ett bra, ja ett riktigt fint familjehem ser ut och bör vara.

Och hon ser hur Kerstin och Ove möter barnen.

De är som två bästa vänner med dem. De gör inga anspråk på att vara som föräldrar, utan mer som vuxna, trygga

och starka personer att luta sig mot, om och när det behövs.

De ser varje barn utifrån den enskilde, som en unik individ, och gör ingen skillnad mellan dem.

Alla barn här är minst sagt mycket älskade.

Allt detta som hon nu ser och har varit med om i dag vill hon noga och detaljerat föra in i polisrapporten. Hon ska skriva om dagens händelser, utifrån detta lilla uppdrag som hon nu har slutfört.

Sara kan nu konstatera att Rickards misslyckade nya familjehem inte begått

något brott mot Rickard. Inte i lagens mening. Inte mer än att de själva misslyckats så kapitalt, och upp mot väggarna, med uppgiften att ta hand om honom.

Och han är ju inte heller särskilt svår att ta hand om. Han är varken kriminell eller på något vis ett så att säga bråkigt ”problembarn”.

Han behöver bara en ny vårdnadshavare, när hans pappa sitter i fängelse för grovt narkotikabrott. Och hans mamma, som numera är en nersupen alkoholist, som ens knappt klarar att ta hand om sig själv.

Nej, som sagt, Rickard behöver bara nya vårdnadshavare, som är snälla och helst också grymma på att spela musikinstrument. För hur ska han annars kunna bli en artist, om han inte får lära sig att spela?

173 Sträcka upp social- förvaltningen

Ove föreslår nu att han ska ta kontakt med socialförvaltningen. Han ska inte direkt skälla på dem men ändå ge dem en liten känga för hur de har kunnat göra detta misstag, eller till och med ett andra. Ja han vill bara, så att säga,

sträcka upp dem lite.

För hur svårt kan det vara, att ta reda på hur vidare en familj kan spela på instrument eller inte, när det gäller den förra familjen. Och den han nu nyss varit hos, tagit reda på hur vida de har stränga och hemska regler – som om de befann sig mitt i ett krig.

Nej, skärpning på socialförvaltningen.

Och nu lovar han Rickard, att han ska ringa till hans nästa nya familjehem varje dag och fråga honom om allt är bra med honom där borta.

Rickard ler, tar ett stort bett på sin

något brända korv och säger:

– Fast nu så vill jag stanna här hos er
– i minst två veckor.

– Ja, visst, gärna, säger Kerstin. Fast det kan bli mer. För det kan bli svårt för socialen att vaska fram en bra familj, som dessutom, på ett professionellt vis, kan klara hantera och spela på instrument.

– Ja, säger Sten, dom behöver leta efter en musiker, som också tycker om barn.

Snart sitter också han och tuggar på en bränd korv.

Fast ibland är det gott med brända

korvar, och med mycket ketchup på.

Men nu blir de fler som försöker ha koll på korvarna, så att de inte glömmer någon mer som blir bränd.

174 Polisen berättar mer

Sara berättar att fosterhemsföräldrarna tog sitt ansvar med att direkt ringa

polisen och anmäla att Rickard hade försvunnit.

Polisen ringde då socialförvaltningen och berättade att de fått in en anmälan om ett borttappat, bortsprunget eller kanske mer förrymt barn.

Socialförvaltningen bad då polisen att leta upp pojken och köra honom direkt till familjehemmet i Örebro. De sa också att det inte kommer bli problem att få med honom, då han trivs i detta akutfosterhem.

– Ja, och sedan var hela karusellen igång, ler Kerstin.

– Ja, det blev full maskin, så att säga.

En pojke i hans ålder, elva år, har svårt att klara sig en längre stund på egen hand, utan pengar eller skydd från en vuxen.

– Ja, det är så sant, säger Ove.

– Ett barn kan så lätt bli ett offer för någon galning där ute, säger Kerstin, en kidnappare, våldtäktsman, mördare ...

– Ja, det kunde ha fortsatt och blivit en riktigt otäck historia, säger Sara.

Och familjehemmet, som Rickard lämnat, har nu frångåtits allt ansvar för honom. Hädanefter har de ingenting med honom att göra.

För har man fått i uppdrag att ta hand

om en pojke – som rymmer. Då är det något som inte är bra, som inte fungerar.

Och detta fall med Rickard är solklart.

175 Kerstin och Ove berättar

Under dagen har Ove varit i kontakt med socialförvaltningen. Och tillsammans har de bestämt att Rickard får stanna här i minst två veckor till innan det blir tal om ett nytt familjehem för honom.

Och Rickard och Sten behöver läka eventuella psykiska sår som kan ha uppstått, i och med att de fått skiljas åt än en gång. Detta är också utifrån att de har hunnit bli så fina kompisar med varandra.

För varje gång som de måste skiljas rivs nya och gamla sår upp, som kan bli mycket smärtsamt psykiskt, som blir svårt att läka.

Båda har blivit lämnade och svikna, på ett eller annat sätt, av sina respektive familjer.

Detta skiljande, som säkert har gjort mycket ont psykiskt för dem båda.

Så nu, inför nästa nya familjehemsplacering, för både Rickard som Sten, kommer Ove och Kerstin att bevaka och kontrollera allt. De ska se till att de möter ett ordentligt familjehem för dem båda.

Hemmet behöver ha de meriter (som visar att de är duktiga och proffsiga på det de gör) som krävs. De måste visa att de är bra, att de duger. Och de behöver ha de förutsättningar som krävs, för att kunna fungera utmärkt som ett familjehem.

För nästa placering i ett familjehem får liksom inte misslyckas.

Ja, Kerstin och Ove är nu beredda och inställda på att detta med att hitta bra hem åt Sten och Rickard, kan få ta väldigt lång tid. Och ju längre tid som går – ju svårare blir det att rycka upp dem härifrån Örebro.

Ja, de kommer kanske hinna att rota sig här.

Polisen säger att pojkarna behöver också en riktig skola att gå i.

176 Rickard

får mer beröm

Flickorna tittar med beundran på Rickard. Och de ger honom beröm för hans mod. Och han har ett så stort självförtroende (Man kan om man vill), och med en bra självkänsla (Man duger som man är). De skulle också gärna vilja vara lite som han.

Nu säger Sara, som ett sätt att också

ge Rickard beröm. Hon säger att han är lite av en ledartyp. Ja, han har nog alla bra egenskaper som en ledare bör ha. Han är snäll, rättvis, intelligent, vet vad han vill, tuff, modig, bestämd, hård, och tar gärna utmaningar ...

Ja, hans goda egenskaper är många.

Och inte minst, som klart och tydligt tidigare visat sig med Sten, så är han också kärleksfull och omhändertagande, och riktigt bra på att trösta.

Sten instämmer, och särskilt i det sista. Rickard blev hans klippa, livlina, bro över till det ljusare livet, när allt bara hade rasat – som ett korthus. Ja,

allt blev helt nattsvart.

LITET UPP- TRÄDANDE

177 Vill att

Rickard

sjunger

Rickard, Sten, fosterföräldrar, flickor

De har ätit massor med korv med bröd, ätit frukt, bullar, kakor, chips, ostbågar, godis och choklad. Och alla är proppmätta.

Och nu reser sig Sara upp. Hon vill tacka alla för denna underbara fest. Fast nu känner hon att det helt klart fattas något.

I polisbilen på väg hit hann Rickard och hon prata en hel del om både händelsen som han genomlidit i sitt nya familjehem, och om hans stora intresse för sång och musik.

– Ja, min vän Rickard. Du kommer garanterat att få komma till ett superbra och fint familjehem, som dessutom älskar att både spela instrument och att sjunga.

Hon gör en liten paus.

Alla väntar med stor förväntan på om hon tänker säga något mer. Eller om hon var färdig.

Men så kommer en tår från hennes ena öga. Och hon fortsätter:

– Rickard ... I bilen sa du att du älskar att sjunga. Skulle du vilja sjunga något för mej?

Nu springer Linda och hämtar sin

CD-skiva med Ted Gärdestads låt Jag vill ha en egen måne.

Och bara en minut senare, innan Rickard har hunnit svara Sara, står hon och viftar med skivan i luften en liten bit framför Rickard.

Men Rickard väntar fortfarande med att svara.

Kerstin reser sig upp från stolen. Ber att få låna skivan, och går in till vardagsrummet och sätter på Teds låt.

Men nu ler Rickard till Sara och sträcker ut handen mot Linda.

Ur CD-fodralet plockar hon ut texthäftet som hon ger till honom.

Kerstin öppnar ett fönster som vetter mot altanen och hon höjer volymen något på stereon. Men inte högre än att musiken blir en bakgrundsmusik, som hjälper Rickard att hålla rytmen i sången.

Ted hinner starta sången. Men strax därefter kommer Rickard:

– Jag vill ha en egen måne, som jag kan åka till. Där jag kan glömma att du lämnat mej. Jag kan sitta på min måne och göra vad jag vill. Där stannar jag tills allting ordnat sej. (Ted Gärdestad)

Och han får massor med applåder, och sedan massor med kramar.

– Du sjunger så fint, Rickard, säger Sara.

– Tack! säger Rickard.

– Jag längtar redan efter att få köpa biljetter till dina konserter, fortsätter Sara. Men först ska du väl lära dej att spela gitarr och piano?

– Ja, och trummor.

– Ja, det kommer bli så kul när du blir artist. Fast på något vis så känns du redan som en. För du sjunger så vackert.

– Tack!

178 Lite

eftersnack

Innan Sara tackar för sig och åker till polisstationen och sedan hem till sig, får hon en rejäl kram av pojkarna.

Och flickorna, Ove och Kerstin skakar hand med henne.

Alla går med Sara till polisbilen. Och de vinkar av henne när hon kör iväg.

Därefter går de för att duka av borden

på altanen. Och flickorna hjälper till.

På något vis går det snabbare att duka av bordet än vad det var att duka.

Rickard och Sten säger att de kan gärna hjälpa till, men att de vill bara gå och titta till Dandy och Pompe först.

Ove säger att de kan gå till hästarna. Och Rickard har ju inte sett dem på flera dagar. De kan hjälpa till med att duka och duka av en annan gång, om de vill. Och nu när flickorna hjälper till, så är de ju fem stycken.

Pojkarna tackar.

TILLSAM-

MANS IGEN

179 Imponerad

och

fascinerad

Sten och Rickard, stall

104

Sten är imponerad och fascinerad över Rickards resor, som än en gång slutar med att få åka tillbaka hit till familjehemmet i Örebro. Och nu i dag med poliseskort.

Ja, Rickard gör stora och positiva intryck på honom så att han blir som förtrollad. Rickard är bäst.

Och de måste bara komma på ett sätt, så att de båda får stanna här i detta fosterhem.

Och förvånande var att Ove och Kerstin klarade att hålla tyst under hela dagen, om Rickards rymning och att han var på väg hit.

Ja, det blev en ordentlig överraskning. Och den kom när han som mest behövde den.

Socialförvaltningen ringde alltså hit till dem tidigare i dag, på förmiddagen och ville informera om att Rickard nu behövde få komma tillbaka till gården.

Och polisen har sedan, under dagen, med jämna mellanrum, ringt och informerat Ove och Kerstin om hur det gått i sökandet efter Rickard.

Och allt detta har de klarat att hålla tyst om. Inte heller flickorna fick veta vad som höll på att hända.

180 Rickards

lilla äventyr

Fosterföräldrarna hade låst in Rickard på sitt rum. Men han klättrade ut från fönstret på andra våningen och rymde.

Han höll sig borta och gömd under flera timmar.

Men snart, när han gick utmed en väg, fann han en olåst cykel som han lånade. Den låg ner i diket vid en

busshållplats vid en landsväg.

Han chansade med att cykla åt det ena hållet. Och snart kom en vägskylt som det stod centrum en kilometer på.

Det var bara att fortsätta trampa på.

Men när han kom in i stan, valde han att lämna cykeln i ett cykelställ utanför ett bostadshus. Han ville ju inte riskera att bli upptäckt och med en stulen cykel. För han hade ju bara lånat den.

Sedan drev han mest runt på stan, och fram tills han blev riktigt hungrig.

Men då fick han en idé, en bra sådan.

Han kunde gå till en hamburgerbar och be om att få låna en telefon. Sedan

kunde han berätta för den som arbetade där, om vad som hade hänt. Att han ville få komma tillbaka till familjehemmet i Örebro.

Kanske kunde han också beställa en hamburgare och en dricka, fast att han ju inte hade några pengar. Men på något sätt kanske det kunde gå ändå.

Det var hamburgerbarens ägare som arbetade. Han insåg direkt allvaret i det hela. Och han tog sig an Rickard fullt ut, fram tills polisen tog över.

– Så polisen letade efter dej i onödan och under flera timmar? frågar Sten.

– Ja. Fast det visste jag ju inte förrän

han, Mustafa, som ägde hamburgerbaren, berättade det för mej. Han ringde polisen och talade om att han hade en pojke på rymmen här hos sej.

– Vad coolt! säger Sten. Ja, allt som du berättar. Och du är mycket tuff och modig. Du är bäst.

– Tack! Mustafa var, eller han är, mycket snäll. Och han bjöd mej på hamburgare och dricka, under tiden som jag väntade på att polisen skulle komma.

Och när polisen kom, alltså hon som har varit med oss här i kväll, på festen, tog hon över.

Hon och jag blev bjudna på mjukglass. Vi satt alla tre och åt glass innan det var dags att sätta sej i bilen och åka hit igen, till Örebro.

181 Har saknat Varandra

Rickard står inne hos Dandy i hans box.
Och han kramar om honom.

Sten står utanför.

– Jag har saknat dej så himla mycket,
Rickard. Och utan Dandy och Pompe
..., ja då hade jag nog dött.

Rickard ler stort, kliver ut från boxen och kramar om honom.

– Och jag har saknat dej med, jättemycket.

De kramas en stund.

Snart går Rickard tillbaka in till Dandy. Och han fortsätter krama honom. Sedan går han över till Pompe och ger också honom en rejäl kram.

Han går sedan till stallådan och hämtar en borste och börjar borsta Dandy.

Sten gör likadant, hämtar en borste och borstar Pompe.

Hästarna är lugna och verkar trivas med stunden, i pojkarnas sällskap och

att bli ompysslade.

Nu känns allt bra igen.

LITE MER

OM MIG

Skriva böcker

Jag Roy Panen tycker det är kul att skriva böcker. Och att släppa fantasin helt fri gör det ännu roligare.

När jag skriver på en boktext har jag som oftast tidigare funderat och tänkt mycket kring handlingen i boken.

Och bra idéer får jag när jag är ute på promenader i naturen, eller har ett tråkigt jobb att utföra på mitt arbete.

Och när jag kommer hem, på kvällen, försöker jag tänka fram text för alla mina tankar och funderingar kring handlingen i boken.

Lärare och snickare

Jag är utbildad lärare i svenska och svenska som andraspråk på gymnasienivå.

Men innan jag blev lärare var jag snickare: byggnadssnickare, möbelsnickare och maskinsnickare.

Och som lärare arbetade jag i grundskolans årskurser 4-9. Jag undervisade i svenska, svenska som andraspråk, särskilt undervisningsstöd för elever med särskilda behov, biblioteksansvarig, och som obehörig slöjdlärare.

Det blev för jobbigt att vara lärare, så jag valde att sluta. Jag gick tillbaka till mitt tidigare yrke som snickare.

Gratis böcker

Lite senare började jag skriva böcker.

Och jag startade ett eget bokförlag.

Fast det har gått lite trögt med bokförsäljningen och utlåningen.

Det är svårt att hitta nya läsare. Fast jag tycker själv att alla mina böcker är intressanta och spännande, och borde nå ut till många läsare.

Jag vill och önskar ha många läsare. Och jag fick idén om att själv distribuera/dela ut mina böcker på min hemsida panen.se, för gratis läsning och lyssning.

Alla som vill får läsa och lyssna på mina böcker – GRATIS.

Ge ett bidrag

Den som vill och kan får gärna ge ett bidrag till mitt bokförlag, kanske en tia eller mer. På panen.se finns ett postgironummer till min bank, om man vill skänka en slant.

Tusen tack till dig, på förhand.

Skriva på heltid

Jag skriver böcker på min fritid, men vill så gärna börja skriva på heltid. Fast när jag går i pension 2031, då blir jag nog en glad pensionär och kan skriva böcker 24/7.

Nu vet du lite mer om mig.

Ha det gott och ta hand om dig.

Kramar från din vän

Roy Panen